

"Ni älfka Gud äfver Allting, ni trökar han
 att pröva ja. Och trödförre trökar han?
 Jo därför att han har fröndabekännelse
 emot sig. Vore numligen fröndabekännelse
 äfver en främmande med Gynnsättighet af-
 ten, påbrödinga, ja skulle han alldeles inte
 tröka, att affigga oss förskräkna, att han
 älfkes Gud äfver Allting, och sin nafte
 gifvar sig till.
 1465. Om det befymmerligt nog, kunde
 des catholikerna thanna tillförlitliga tro
 protestanterna, icke allena för kärleks
 löskitt, utan äfver för fel den lagifträs
 konsekvenser, då numligen döttes på ena
 löskitt uttogs en "Tro utens goringar"
 gifvar rättfärdiggörande och följdgörande
 att, och på ett annat ställe uter, "Kärleken"
 ena förändrad med tron, och "goda goringar"
 "närledig ut, den samma. Till. E. "Tron är
 ett Guds verk i oss, som förändras af,
 "göingttfades af utens Gud, dölles den
 "gamle Adami, och anbildas af till en
 "dra munnskas, i hjertat: högen, och
 "i alla värde krafter samt meddelas
 "af den Hel. Ande. Denne Tro är nägon
 "ting lifnande verk samt på ett dött
 "konjligt att den icke alltid skulle ver-
 "ka ett gada. Arkis frågas icke Tron
 "först, om Gada goringar böna göra
 "utan innan den den som har renat
 "nåttat sig, har den redan förnåttat
 "mänges gada goringar, och är befräm-
 "ligt fysiskt med ett verk." "Fördes
 "den thannabeskrift. Detta är säger catho-
 "ken Möklar, den älfkärndagte mat
 Joth

mat det, som päruat blifvit fast som Tran, Rätt
 pändiggörande Kraft, utan gerringen.
 1466. Men den Legiffas inrengueffver finne i Catho-
 liken egen Björnsen då han fört apteser och till
 förtjiff, eller "fatis factis victoria", fynta förslä
 tillen af blotta nåde, och utan allt Egners
 förtjiff, utruat fördras en "fides, forma
ta charitate", ä orenniffkan, fida d.v.f. ett
 af Egners ättfändigketen rinfatt bikhug, som
 icks finne, till i hertkligheten, utan Leiffens
 enhatt i i bikhug, Detta Egners ättfän-
 digheten bikhug, från Catholikens icks som
 våra, jag menorden i bikhuga kärlekens
 som släcke icks finne, i hane, fjenta, utan
 enhatt i perukens, by kärlek och inquisi-
 tion, låta icks pärens fig, till orket i med
 vetahet, och detta har Hiftorien redere
 rönäckligen berifat. Catholiska kyrkan
 kärlek, till fina barn, vikens mysköt
 de mätrens kärlek, som upoffra fins
 barn för att frälse dem ifrån denna
 verlden, låda och förfärliga.
 1467. Så viot jag har finna betrakta
 förfiningen i Catholiska kyrkan, del
 följam en "actus farenfis", del, och följam
 en "moralisk act". Men man tager den
 förtta utniffen i betraktande, på upkommen
 ett förhållande emellen Konungen och
 den beräade brattlingen, som ingår
 da gifver någon anledning till "fides for-
mata". Brattlingen har nemligen af fört
 tell Konungen, förat Konungen på ett
 gånfka förtfamt fätt. Om tre mönda-
 ren ingår till bratt, och Konungen
 rön af denna "ynskliga angä" gifver
 nåd till brattlingen. Så emottages brattlin-
 gen denna oförtjenta nåd, på intet

Älsk blif inredligen glad om han troz, att det
är farligt. Men tär han icke, att han har fått någ-
ra. Han kan icke känna någon glädje. Han hafva
nu det första exempel på sin vis, "att gä-
lran måste följa glädje och lycklighet. Och denna
glädje ställer sig "Nadsmärket", eller Guds andas
vittnes, händelse om nadsmärket. När kuthus begynn-
ande Pauli lära om Rättfärdiggörelsen af Tron
utan gärningar, då ägnade hemskriket på sk-
nen. Och detta skedde på en vis dag och timme.

När hafva talarna i Tridenten varit påtänkt
eller märket, som förfäras Tridentinska mäs-
tet. Inför att lära om fides, som nästa, när han
har varit påtänkt? Och i den denna vettens
och icke kutter i Skars Elfvik.

1468. Men för att nämna till attjutande
af en färdig Rättf. När, måste brattslon
gen orättkärnig. Någon, anstanna och
aparna sitt blatt; ty så har akydig på
skinner. Han ingår glädje och lycka, att
han blifvit hemad. Han känner för
när han den af sin, att han kunnat
mispåttas, och beskylla för ett så stort
bratt. Rationallitet, som har en
färdighet till lycklighet, som har
alltid hafva någon lycklig glädje.
Han kan icke få ett nadsmärke, och
han står på sin dygd, och sin rätts-
och vetenskaplig lycklighet. Och
Gud förklarar sig färdig, och lycklig,
och redlig samt rättfärdig. När
han en brattig damare. Rationallitet
måste vittna om sin afkall; och till-
ligen vara till lycklighet med ett blott
hög, och med den oförgräppliga af-
tygelsen, "att dygden belönas sig sig
och varder efterlysnare belönad."

1469. Ett annat förhållande inträffar med
en färdig brattslon, som vil icke mer
en del, eller till hälften, att hans Rättf.
men påstå, att han redan gatt på sin
fel, och sin dygd. Han påstå, att
att icke allt han har gjort har varit
las färdig bratt, till ex. "Om, om
Nathans finner mycket att, på fäst
des mycket gatt den jämte. Men
blir han icke med Rätt, eller betalt, som
gitteras. Han skall damare, eller
Rättningen till sig med en färdig
till hälften god, och till hälften and
relse. Skall han gifva honom någ-
eller skall han påstå, som har
mener, att en färdig icke egentligen
behöfver någon Rätt. En färdig
dig varse på Rättens, som i lära
den aflydd, antager vilken "actus
frihet", blott, men icke den positiv.
och påstå, tvänt, enat lycklighet,
och kutter, att icke alla den damare.
de människas handlings äro onda?

1470. Men man icke de lagiska men
segen, hvarjare Rättens
beskylla af Rättens, som har
Rättens till till. då han antager
att den damare människas
har den färdigande Tron och den
jämte Rättens, att allt han har
icke utgå af Tron, det är färdig.
Det färdigande följes af hela systemet
har Märket. Men icke de lära
segen, som har lycklighet, då han
påstå, att icke alla den damare.

dets samma vara, olika hos olika myndigheter, alla djupnaffes brithar och inflyttningar, som
värt förbannade i den naturliga skuggan
flam, rätt och blod, och hvilka under väckelse
som uppenbara sig i menniskans vilja
samma Ande begärdes och i Fortskridet under
samma af andra tankar. (Jämför Rom. 7.).

1478. En falsk grundelig väckelse pådrö
innan menniskans karaktär afkastades, och
om att hos ^{ett} "profetia and" och "hon
är en fiende Christi karaktär" att "han" hatar
Guds frälsning nattfärdighet (Antes). En
falsk grundelig väckelse är nödvändig
om man skall bekämpa afkastningen, ^{den}
att alla hennes gynnare äro ande. (Till
om att katolikerna påstå, att menni-
skan inte har "liberté arbitraire" i an-
deligt ting (till om att katolikerna och
Rationalisterna påstå, att menni-
skan har alldeles förklarad Guds beläte
(ackja om att katolikerna och Rationalisterna
påstå, samt att menniskans falskhet
känna Guds vrede, och kriget förbannat
i sitt samvete, då först har man
förklarad att utifrån till nådennens gemma
Egen kraft, och då först är menniskans
författ. Det tillstånd att man kan
omhugga Naden på intet.

Anm. Ett moraliskt hänseende har men-
niskan alldeles förklarad Guds beläte,
men i metafysiskt hänseende har hon
quas en växel med Guds till i vilja och
Fortskrid. För ja vid det kan bevisas att
Gud har vilja och Fortskrid, derför kan

äfron dessa förmågor hutes äro "Antropopatheia"
hos de Tillegnas Gudare.

1479. I affenle på den gamla bön "berättning"
förel, näpste man äfron märka att man inte
för taga några psykiska pådelningar, som
beris på barnkapet, ty många har inbillat sig
att man redan gossorgett den nya födel-
sen, han "häftigt och grovt" har fått
känna några flyktiga pådelningar, hvilka
man om att det lilla barnet har en
frälsning på benet pålys. Det var som
fäst ias ett "Nademärke", men det var
inte den "nya födelens nåd" inte var
heller det andra Nademärket, som de
fängs erfara, nemligen den andra lilla
glädje, som följde känna af Frälsningens
uppgång. Vi kunna också, att
den lefvande Trans giffes tändes af
dena afkastning. Men annu vore de
inte pränthädda. Annu fördrades flera
uppenbarelser af Herran, innan de kan
de omhugga den Heliga anda: man
oftes glädjen om påståelsen vore de
fäst i den gamla menniskans, me-
detta påfullsträngens, som anstöt i He-
bréer Jerkels 16:40 och Eknas att den
gamla menniskan, freds och värk
(sangen, försvinnat) hade uphört om
påståelsen, ja att man kan fråga: men
religie tänd, därjagarna, på födelse
kapra timat om påståelsen? När den
levande Trans giffes tändes.

1480. Så var dock inte påfullsträngens af-
stigning, tvärmedelst den nya menniskan
hänger fast i den gamla, inte heller vore

de dörta med den "Hel. ande" "Eld" förs äro
om Flygskidagen. Allt detta måske kända och
enfarad, men man jagar vara rättfärdig.
Men emot en sådan Rådens ordning se
sig de Filosofiska hand hären på en
Skoff. by Filosof. antages väl en rättfärdig
färdelse, men hvarvite bestås dess. Jo, veta
vilken frihet och självbestämning till de
goda. Filosof. kan rättfärdig sig själv, när
han tager Egenrättfärdigheten till hjälp.
Katholiken antages också en rättfärdig
färdelse; men hvarvite bestås dess. Jo, veta
en Tro, som har sin grund i Kärlekens
Fides parrata charitatem; det vill säga
en Tro, som är till Rättens verkad af Gud
ända och till Rättens af Menneskan själv.
Detta är en Katholik följad af de påskas
proklamationer. "Republikan" är hvarvite
liberalt arbete. Antages, d. v. s. att
jag Activa frihet, ja tillförsäkring
annat än en inuvels utifrån. Den är
uppenbarligen för att bestå som vil
jag till "Älsket Gud" och med denna följande
tina grund för afvettgallan, naturligen
Kärleken, tro att Gud är Christ. Men
icke allena, ~~att Gud~~ är Rätt, och för
lätet syndarna, utan afven, gör man
niskan rättfärdig. Det vill säga "syndfri
och helig." "Justus factus" som är den Katho
ska kärlekens inrelik, icke blott "Pauli
frihet utan afven" "syndfrihet" som
emot Dröfverternas formel "Justus

declaratus" betyder onödf. "Skuldfrihet" icke
"syndfrihet" eller ännu något bestämt
"absolutus Culpa et poena, et tamen
non reus, coram aperiens den rättfärdig
de syndas dagligen, med tankar, begär
och (Känslor) (Köslorier).
1481. Just deo "Attus anförtränges, "hvar
afven i Luthers skola, ja icke finnas
bland Katholiken, som de emots vilja vara
consequenter, eller hälla sig troget vid
sina antagna grundfästes. "Hvar
sig att vara "rättfärdig" "rättfärdig" på sin
sina gång, att vara "helig" och "ohelig" att
vara "syndig" och "syndfri", att kyska "ke
lek och rätt. äro sådana fästes, af hvil
ka den eva Upphöfver dess andra. Katho
likernas "justus factus" kan icke stå
till samman med "injustus" och ja rinda
med denna Tenor "Hvarvite
viljan och kärlek: Hvarvite
kärlek: Förståndet eller Känslor,
förmågan: oödeliga ting, ja följes att
denna Lina som tillika är Nationalis
tiska, eller afvettstämmande med
Stårnuflet, fästingens förer man
kan in på Egenrättfärdigheten
annade, ja vilda, som Gud Rätt, och
verkar allena, allt detta, somliga
"helighet: viljan, och kärlek
Hvarvite, utan Menneskan verkar
derjämte ~~justus~~ som är den "acti-

va friheten: viljan. Således är icke allt hvad
sann till christendommen häner, såsom kal-
lelsen, väckelsen, ängnen, tron och fri-
heten. Guds verk allena, utan människans
verk derjante.
1482. Det förneket i denna falska lära
har sin innersta grund uti Egnsrättfärdig-
heten som ingifves förnuftet falska idéer, och
förståndet falska begrepp om själöfvermånen
heternas inbördes förhållande. Dikta som Rätt-
nastien till följa af den fina Egnsrättfärdig-
hetens ingifvelser, måste antaga viljans posi-
tiva frihet, så måste äfven Katholiken vel-
la de Tridentinska Bänkerna vindicera afven
den fallna människans friheten, skunna de
framställa den, såsom mycket försvaga,
"och därför lära, att icke allt henned re-
liggiösa-jedliga görande, är synd." Möhlen
sid. 24. Människan ätnar således i moraliska
afseende en amfibie, en ~~gammal~~ Sphink etc.
Hon till Rättsten god till Rättstevard. Och
dessa kunde låta höra sig om Dorfsanlighe-
tens trene fuere, vore lika gälande på
att människans "goda vilja". Penoliputy
fuer, kunde urväja det enda Rättstet
i organiskhet, fuer. Men Rättstet
kan äka vara Rättstet med ett Rättstet
moralen, därför kan egenmäktigt
affärlig den subjektiva viljan ifrån Tackviljan
och sålunda låta ifrån sig sin goda onda
natur, och påstålla i sitt medvetande den
sjelfgjorda goda Karaktären, hvore-
mot Katholiken låter den sjelf-

gjorda goda Karaktären till Rättsten, bens af den
Heliga Andes Nådeverkningarna. D. n. / börjans af
omvandelsen verkar Gud genom uppenbar-
sen Ande till synda förbätters, men till
nandet deraf, tron och det subjektiva
den till Tron nemt Rättstet, goda göring-
gar. m. m. är människans ~~ett~~ 1485.
Emot denna falska lära. Theologien
och Anthropolagen, till Reformations-
följande grundfästes. Som viljan förhåller sig
"pöne paspre": "aspuvänder sig och fater sig"
"liberum arbitrium"; 2 de Rättstet, gjärlig
genom Tron allena, utan göringgar. Det
vill säga, om människan var synda förbätter sig
gratis, och denna apostrof ta någån Grund
på Christi påstund allena, helt och hållet
icke till Rättsten på Christi påstund, och till
Rättsten på en sjelfgjord helighet, viljan
och en sjelfgjord kärlek. Rättstet, och
af denna "satisfactio vicaria", att människa
både pöne, och ett, Rättstet, gjärlig
och "positiv, and" i organiskhet, fuer, eller
lika brattig, som kan var kärnt, endast
med den. Således att kan, genom den Heliga
Andes nådeverkningarna, (den moraliska
passionen) har påstått sin förlovade "activa
frihet i viljan, (Rom. 7. 6. 18.), och derigenom
blifvit befriad från syndens Herrens vilde
i penoliputy fuer. Som. Så måste viljan
jämfras byta som kärnt blifvit, fagot, som
viljan älika mader af frihet.
1484. v. Kunnas juke af de påstånde
den Katholiken, som påstå den Rättstet
precis, och sålunda, orden af den frihet
som de "vindicera afven den påstånde
viljan". Men "liberum arbitrium" för-
drar redan den gräns af frihet som vi be-
under namn af "activ frihet" (S. 576).

ter, Den blinda och döda From saken gase,
hafva ingen annan subjectus quem för sin af-
vettigelse, än den fina Egnrättfärdighet, som
anbudspar sig i Lärnuttet till en lifens engel,
och vettstuder: Förklar det som en försörjning,
tallt. Egnrättfärdigheten är det finste giftet,
i Rättfärdiggör elfen, orsakar det för ut, som
fäcker, och smakar som fäcker ike allernatt
i deras rhus, furs hafva Egnrättfärdigheten
till salighet, orsakar, utom att veta det, veta
afven de väktat, hafva mycket frust, att
Upliga Egnrättfärdigheten, fins vettningar
ifrans fäcker. Egnrättfärdigheten är i allmän-
het inrågad: Måttfärdighet att alla vett-
ningar hafva en för berrägenhet att Upliga
för ägon rättfärdighet, färdighet Christi rätt-
färdighet.

fälliggörande Kräften den Ornedelkara Kän-
 nan af Nådens, för förfäddes den träande
 själar glädje. Det är en försmak af den him-
 melskal salighetens. Uti denna någa himmelstäm-
 ning hade de Tridentenstas Föreläsare, alltså
 väntat att om uti Någon sådant främmande försam-
 ning färdkunnades någon gång inmanstäm-
 melse. Men det var följande föreläsare, som
 dock inte de högljunda färdiga bevisade,
 utan en färdig färdighet bevisade.
 1488. Tuff en sådant Tro hade de till en
 uti den derför mätte han på det nästa
 vilja hjertat Tro, frass den döda Tro som
 till i menneken. Alla den lefnande
 Frans Kärnenstämning, som förskannas
 i nya Testamentet bevisar, att det färdig
 görande Frans bevisar uti en "himmelstäm-
 melse", som gör menneken färdig redan
 hos i lifet. Till de "han gjorde oss färdig
 "Guds ande mya färdigens bad om den Hel-
 "Guds ande vittnar med vår ande, att vittnar
 "Guds barm" med hjertat Tro, vander
 man rättfärdig, och med menneken be-
 kännelse vander man färdig. Kärnen
 mätte du jämning, länjningens, vår
 nyktering på förskannas bevisat, den
 glädje om förskannas, den någa färdig
 stämning om färdig dagens, de Christ-
 nas herlighet med under, som färdig, giffel
 Valdens färdig, vittnar Kärnenstämning
 vander. Uti detta visar oss att den färdig
 de Frans är färdig, färdig om, an-
 den färdig ärdighet, den färdig, färdig
 färdig, att den inbillade färdig
 som Kärnen färdig, som den färdig
 Frans inbillade. Den färdig färdig, att den färdig
 1489. Frans är uti färdig, färdig

"fästa" som icke väckas, väglas, bäpas, dan-
 "nas" eller trufas, utan här fäst, och är visst om
 "sin fäst." Luffers anmärkning till 2. Sam. 33:1.
 Alla dessa böja och himmelska kungar, äro
 ett verk af den Hel. Ande de vilgöra den
 lefnande Trons innehåll. Men väna
 Rationalisterna, Katholiker, och Madonnen
 Theologer, kunna icke begripa, huruvida
 Tron skall hafva sitt angär i hjertat, om
 de äro värre, att skagla sig i öfvermåttig-
 gelse, deras Tro är själfgjord, den är här
 och länd grundad på ett vittänket system.
 Skilteken hos gifvet dem en färdig, lifvrig
 gelse? att människans har en fri vilja, och
 att vilja, att när man realisera sig i
 ting id. Den öfvermåttig gelse hafva de fäst
 af Guds rättfärdighet, som alldeles icke
 vill vara en "hotfärdig afseende", och så
 som färdens smattiga nöder för intet i
 ten en "Engel", som enligt Rationalisternas
 lina tillkommit genom den realiserade
 friheten i viljan, enligt Katholikerne
 lina genom skakens fäst, samt dens syndfria.
 Rationalisterna har blifvit syndfri genom
 den fria viljan, Katholikerne genom nåden.
 1496. Smärkligt kanke de Katholiker, "liberale
 arbitrarium" tjena? Om de med men, en färdig
 ga i viljan, att smattiga den tillbudna nåden
 i: sken. så innebär det den "smattiga
 förmåga" en "aktiv" (själfgjord) ifrån fäst
 som betgäende pånåga, som innerlig na-
 gät, som jag kan göra själv, och detta något
 naturligt den naturliga vilja kraften
 är en frivillig handling, som sker på den annan
 tillförför, och färdan frivillig handling är den
 Katholiska "färdan formata" den är helt och

hället människans eget verk på länge form "liberale
 arbitrium" står kvar. Men den lutherska Tron
 är helt och hållet den Hel. Andes verk, och i
 människans färd alldeles ofrivillig och det
 ta är klart dröf, att Tron hörs till ett on-
 gan, fäst är alldeles oberoende af viljan.
 Den lutherska konsekvensen är på hög lyft, och
 frihet i viljan följer ofrivillig handling. Så är alla
 Rationalisternas konsekvenser. Systemet, de kan säga:
 af viljans frihet. Handling följer frihet i hand-
 ling. Rationalisternas Tro är själfgjord, men uti
 påföret kan man den logiska konsekvensen
 att blifva moraliskt, de man antager
 viljans arbitrarium, och dock icke medgifven
 att Tron är själfgjord, utan endast frivillig
 verkad af Christen. De troendes högre lif
 så vidt som det är Guds beaktat, häng-
 ty endast och allena att den den Kallat
 som Kallat Christen. Måhvar pit. 115.

1497. Ut i förreånda fäst framtälld Christen
 följande verkande, och människans fäst
 smattiga verkande. Människans förhåll-
 sig således grane passiva till Christen, och verkande
 ingenting själv. Men att, Guds la, libe-
 arbitrium? Det tjena till ingenting, de
 kan vara verkande af Guds kraft
 till Tro och kärlek, utan endast verkande
 med den kraft, som Christen har lärt. Ut
 uti besta incanfigurer, att en kraft
 antages, som både är en själfverkande, utan
 en själf, helt oerkebbar kraft, som verk-
 samhet i den helt och hållet på en främ-
 mande kraft. Detta är just. Brist på en
 kraft, som luthers tillagges viljan i ande-
 ga ting. Människan är icke allena i
 frivillig passiv eller aktiv kraft i viljan, till att
 frivillig Gud, allra Gud eller påstått på kon-
 utan, som är tvärt om en passiv kraft
 till att vilja det andra, och den andra kraft
 som i viljan själf, uti i den passiva viljan
 i passiverna, som forma på viljan, som

